

# Rojava'da 40 gün (2): "ERMENİ'YİM, FE-DAİ'YİM!"

Posted on 24/11/2017

Uzun, yorucu ve sıkıntılı bir yolculuktan sonra gerillalar, enternasyonal savaşçılar eşliğinde Rojava'ya ulaşıyoruz. Her şeyi unutuyor, sevinç çığlıkları atıyoruz. Farklı bir coğrafyada olduğumuzun farkına varırken, aynı zamanda savaş koşullarında olduğumuzu öğreniyoruz. Savaşı kaybeden DAİŞ çetelerinin halen gizli kitle tabanı mevcutken zaman zaman intikam saldırılarında bulunuyorlar. Qamışlı'ya gidene kadar her tarafta Asayişî oluşturan gerillanın çok sıkı kontrolünden geçiyoruz. Asayişî sağlayan, gerillaların her adım başı denetlemelerine rastlıyoruz. Bazen çetelerin eylem yapmak için Türkiye'den geçerek gelirken yakalandıklarının haberlerini alıyoruz. Hemen yanı başımızda uzanan, kilometrelerce duvar olmasına rağmen Türkiye destekli çetelerin kendilerini patlatarak "cennete gitmek" için eylem yaptıklarını duyuyoruz.

Savaştan sonra ülkesini terk edip farklı yerlere kaçan 2-3 bin civarında Ermeni'nin kaldığı Qamışlı'da Surp Hagop Ermeni Kilisesi'ne ulaşıyoruz. Partizanlar, komutanlarına en son görevlerini yerine getirmek için koşturuyorlar. Kürt-Ermeni ve dostlarının yoğun katılımın sağlandığı kilisede, cenaze törenlerinde, politikadan uzak sadece dini vecibeler yerine getirilirken Komutan için, kilisede "Ermeni ve Kürt halkının mücadelesinde şehit düşmüş, özgürlük savaşçısı" vurgusu yapılıyor, böylelikle artık Nubar Ozanyan "bizim şehidimiz" denilerek halk tarafından sahiplenmiş, kilisede geleneklerin dışına çıkmış oluyor.

Proletarya Partisi 45 yıllık mücadele tarihinde çeşitli ayrılık ve bölünmelere tanık olurken, en son yaşanan Proletarya Partisi'ni tasfiye süreci kadro ve militanlarının siyasi uyanıklığı sayesinde engellenmiş, kitle tabanı, kadroları ile birlikte doğru yönde saflarını belirlemiştir. Ama bu süreç sancılı olmuştur. Nubar Ozanyan'ın da içinde bulunduğu PP'ye bağlı halk

ordusunun bu komutanlığı ve kurumu bu süreçte burada iletişimsizliğe, burada görev yapan ve devrime susayan yoldaşlar da örgütsel susuzluğa mahkum edilmek istenmiştir. Ancak bu saldırılar büyük emek ve fedakarlıkla boşa çıkarılmıştır.

Bu duygu ve düşüncelerle uzun süredir hasret kaldığımız, dertlerine ortak olamadığımız, Komutan'ını bu sancılı süreçte kaybettiğimiz yoldaşlara Rojava'da ulaşmanın buruk sevincini yaşıyoruz. Komutanların kolay yetişmediği bir ortamda bu ısrarından hiç vazgeçmeyen, tarihi boyunca önderlerini mücadele alanlarında kaybetmiş olmasına karşın her seferinde devrim ısrarını koruyarak yeniden ayağa dikilen Kaypakkaya geleneğinin, bu son tasfiyeci saldırıdan sonra bir kez daha gerekli dersleri çıkarıp yoluna devam etmeyi bilmesi gereklidir. Her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyduğu siyasi ve askeri kadrolarını gözbebeği gibi koruyup kollaması, geliştirmesi gerekmektedir. Bu konuda sık sık hatalara düştüğümüz açıktır.

## Soykırımın ayak izleri

Suriye'de yaşayan Ermeni, Süryani ve Kıldani Hristiyan azınlıklar 100 yıl önceki soykırımdan çöllere tehcir edilen "kılıç artıkları"dır. Yüzyıl önce Osmanlı'dan gördüğü zulmün aynısını bugün Suriye'yi iç savaşa sürükleyen, kan gölüne çeviren tamamen Türk Devleti destekli DAİŞ çetelerinden görmektedir. DAİŞ'in hakim olduğu dönemde kiliseler kapanmış, tahribata uğramış, ağır silahlarla taranmış, kullanılamaz hale getirilmişken, YPG'nin Rojava'yı DAİŞ çetelerinden temizlemesiyle halklar kendi kutsal yerlerinde ibadetlerini serbestçe yapar duruma gelmişlerdir. Halk, DAİŞ zulmü sırasında kiliselerin kapılarını taranıp kalbura çevrildiği, papazların tutuklanıp kafalarının kesildiği vahşet ile karşı karşıya kaldıklarını anlatıyorlar. Kobane yolu üzerinde Tel Abyad şehrinden geçerken şehrin ortasında bugün hala insanlığın utanç abidesi olarak muhafaza edilen "İnsan Kafesi"ne rastlıyoruz. Korkunç görüntüsünden oldukça ürkütücü olan ve 2 ya da 3 metre kare çapında olan kafeste DAİŞ'in her cuma muhalifleri, üstelik halkı da toplayarak "Müslümanlık" ve

“cihat” adına katlettiğini anlatıyorlar.

Adım attığımız her yerde Ermeni halkından insanlara rastlamak mümkün. Gerillaya katılım Müslümanlaşmış Ermeniler arasında oldukça yaygın. Halktan fedaisine kadar herkes bize en sıcak dostluk ile misafirperverlik gösterdi. Müslümanlaşmış Ermeniler meselesinin ne kadar hayati, toplumsal bir mesele olduğunu canlı tanıklarından dinleyerek öğrendik.

Nubar Ozanyan'ın mezarının bulunduğu Derik Şehitliği, Türkiye Kürdistanı'nda bulunan Mardin-Derik'in Rojava'da kalan kısmıdır. Derik halkı Muş, Sason, Batman'dan tehcir edilen Hristiyan azınlıklardır. Bu yüzden soykırımın ayak izlerine rastlıyoruz. Cudi Dağı karşıdan görünürken, Osmanlı ve TC devletinin kardeş, akraba bir olan halkı bugün uzun duvar ve tel örgülerle sınır örerek ayırmış olduğuna bir kez daha şahitlik ediyoruz. Tanımadığımız, bilmediğimiz, ilk defa karşılaştığımız Ermeni halkı, tören bitiminde Nubar Ozanyan'ın başında toplanarak “Bize neden haber vermediniz”, “Bu bizim şehidimizdir” diyerek sahiplenmişlerdir. 40 etkinliğinin Derik'te yapılmasını önermişlerdir. Hakkarili Avedis Parti-Ordu Karargahının önünden geçerken “sizleri ne zamandan beri arıyorduk?” “nasıl görüşelim?” “niye haber vermediniz” diye yakınlardan olmuş, evlerinin kapılarının bize her zaman açık olduğunu dile getirmişlerdir.

Rojava'da Dr. Sarkis ailesini Ermenistan'a bıraktıktan sonra tekrar Kobanê'ye dönmüş, görevinin başında bulunuyor. Kobaneliler Dr. Sarkis'i bırakma niyetinde değiller. Serekaniye'de Arman Silvanlıdır. Garo ailesi, Muşludur. Hepsi günün birinde zulüm bitecek, tekrar yurtlarına geri dönecekler umuduyla sınır boylarına yerleşmişler. Ama zulüm o gün bugündür bitmemiş, üstelik artarak devam etmiş, halen yurtlarına dönmemişler. Ancak hasret gidermek için atalarının topraklarına gitmişler. Gördükleri manzara karşısında acı ve gözyaşı ile dönmüşler. Suriye'de yaşamaktan, bulunmaktan memnun olduklarını, Esad ile problemlerinin olmadığını, kendilerini en iyi şekilde ifade ettiklerini ama savaştan çok çektiklerini anlatıyorlar.

## Yaralı güvercin; Roleda

Kürt ulusal hareketinin önderinin teslim alındığı, siyasi parti temsilcilerinin tutuklandığı, köylerin, şehirlerin yıkıldığı gazetecilerin, insan hakları savunucularının tutuklu olduğu açık Türkiye cezaevinde, artık halk kendini en iyi şekilde bu mücadele içerisinde ifade eder olmuştur. Halk gerilla olup dağlara çıkmaktan başka çıkar yol bulamamıştır. Gerilla iki kardeşin yıllar sonra Rojava'da buluşmasına tanık oluyoruz. Önce büyük ablası Şerwin'in 15 yıl önce dağlara çıkışını büyük heyecanla dinliyoruz. Bu zaman zarfında başından geçen olaylar, yaşanan derin hayat tecrübeleri, zorluklar genç yaşına rağmen oldukça ağır başlı yapmış onu. Öğütlerini ses çıkarmadan dinliyorum. Bakur'dan mücadeleye, gerillaya katılan Şerwin'in Ermeni olduğunu öğreniyoruz. Çifte mutluluk yaşıyor, 15 yıl sonra artık büyümüş küçük kardeşi de dağlara sevdalanmış, özgürlük için gerilla olmuş, ilk defa onunla kavuşmanın sevincini yaşıyor. Yaşıyoruz.

Ablasının yolunu takip eden Roleda artık tek çare olarak ulusal özgürlük hareketine katılıp dağlara sevdalanıyor. Gerilla oluyor. Bakur, Başur ve Rojava'da bütün coğrafyada halkının hizmetinde bir Fedai olarak görevlerde bulunuyor. Biz de onu görme fırsatı buluyoruz. Ablası, kardeşini bir dakika olsun yanından ayırmıyor. Tenini kokluyor. Sarılıyor. Çünkü yaralıdır. Parti bu durumda olan gerillalara özel elbise verdiğini söylüyor. En güzel yemeklerini kardeşi için hazırlıyor. Kısa da olsa senelerin hasretini gidermiş oluyorlar. Vakti gelince görevli olduğu Şengal Savunma birliklerinde yerini almak için yola koyuluyor. Ermeni Fedai geleneğini bugün de yaşatanlara tanık oluyoruz. "Ermeni'yim, Fedai'yim" son sözü oluyor...

Rojava'da rejim devrilmiş, DAİŞ çeteleri tarihin çöplüğüne atılmış, her şey bitmiş değildir. Demokratik devrimin görevleri, devrimin inşası yeni başlıyor. Ekonomik sorunlar, toprak sorunu, kadın sorunu, eğitim sorunu, erkek egemenliğine karşı duruş... Hepsi çözülmesi gereken önemli görevler olarak önümüzde durmaktadır. Önemli olan zorun başarılmasıdır.



Kaynak: [Özgür Gelecek](#)